

85. JIRÁSKOVĚ HRONOV ZPRAVODAJ 3

PONĚLÍ 3. 8. 2015

Dívám se dopředu a moc se neohlížím

Cenu Pavla Dostála převzal na letošním Jiráskově Hronově DS Tyl Rakovník. S kým jiným si o ceně povídat než s tělem i duší souboru, Alenou Mutinskou. Ta si k rozhovoru přizvala na pomoc „místopředsedu spolku“, Jiřího Suka.

Ocenění festivalu doprovází výstava. Kde ji najdeme a o čem pojednává?

Alena: Jiráskova Hronova jsme se zúčastnili myslím čtrnáctkrát, takže jsme toho využili. Jsou tam fotografie ze starších inscenací, třeba z roku 1945. Z novějších, které jsme už měli na kazetě, je udělaná videosmyčka. Trvá asi dvacet minut, každé inscenaci je věnovaná přibližně minuta. Výstava je umístěná v Jiráskově divadle na balkóně, je otevřená vždy hodinu před představením.

Cena, kterou DS Tyl dostal, je pojmenovaná po Pavlu Dostálovi. Má k němu soubor nějakou vazbu?

Alena: Má, dělali jsme dvě jeho inscenace – Výtečníky, což bylo někdy v roce 1974 a režíroval to Pepíček Gebhart, a pak v roce 2003 Prince a chudáse. S Pavlem Dostálem úzce spolupracoval i Richard Pogoda (ten

měl koncert k poctě Pavlu Dostálovi v Jiráskově divadle, pozn. red.), jsme tedy spjati i s ním. Byl se podívat i na naší premiéře Prince a chudáse. Říkal, že by nikdy nevěřil, že se ta hra dá zhustit do hodiny a čtvrt.

Jak vzpomínáš na svůj první Hronov?

Alena: Byla jsem tu poprvé snad v roce 1975. To jsme byli mladí a zlobili jsme, měli jsme spoustu zážitků, takže se nám pak ještě půl roku o Hronově zdálo. Představení byla tenkrát hodně v Jiráskově divadle, pamatuju si Peer Gynta Rudy Felzmannu nebo Smrt na hrušce. Tenkrát se chodilo tancovat do Slavie, bylo tu i koupaliště. Pak jsem začala dělat lidovou konzervatoř a soustředění jsme měli tady, takže mám spoustu zážitků. Na herectví jsem měla třeba Boříka Procházku, na kterého s úctou a s láskou vzpomínám, protože ten mi toho pro divadlo dal strašně moc. Z téhle doby vzešlo hodně

přátelství, která nám vydržela dodnes, Milan Strozer, Vondruškovi...

Začínala jsi v Rakovníku jako herečka?

Alena: Ano. Tenkrát jsem prodávala v cukrárně a chodil za mnou Pepíček Gebhart, protože sháněl mladuchy do Výtečníků. Nakonec mě ukecal, ale já jsem se strašně styděla. Vůbec se mi tam nechtělo. Pak jsem šla do divadla na domluvenou zkoušku a dozvěděla se, že zkouška odpadla. Já tam odsud pádila šťastná! Ale neminulo mě to. Když jsem do divadla přišla, řekla Zdeňka Karnoldová Pepíčkově Gebhartovi, Pepíčku, z té holky nic nebude. Ona strašně pípá a stydí se. Měla jsem v té hře hrozně duchaplný výstup. Dělal jsem obhájce a říkala jsem takové ping-pong, pong-ping.

Takže jsi vlastně v Dostálově hře začínala?

Alena: No vidíš, to je pravda. To se to hezky spojilo.

Kdy potom přišel posun k režii?

Alena: Víš, že nevím? Asi nějaká znouzectnost. Dělal jsem na ZUŠ, tam za mnou přišli, jestli bych nevedla absolventy.

Jirka: Ale ne, vždyť Floriánek už byl dávno před tím.

Alena: Jo? Hele já tohleto nevím. Víš co, já jsem vodnář, já hodně čumím dopředu, dozadu se moc neohlížím.

Začínala jsi režírovat s mladými lidmi, od té doby s tím pokračuješ, je to tak?

Alena: Mně se u těch mladých líbí jedna věc. Začínala jsem ve starém souboru a vím, jak to tam funguje. Tam jsou intriky

na výborech a tak. Mladí ti to řeknou tak, jak to je. Samozřejmě se nad sebou musím občas zamyslet. Nemažou se se mnou a tak já to mám ráda. Protože já jsem k nim taky upřímná, aspoň si to myslím.

Máš nějaký případ, kdy sis říkala, že to s někým vůbec nepůjde a nakonec tě překvapil, vydržel a jde mu to?

Alena: Já ti nevím, mně spíš ty lidi připadali talentovaní. Teď Vláda Lechnýř v Šakalích letech dostal velkou roli, lidi mi říkali, hele, ten z toho nebude. Ale on chtěl. Dostal strašně do těla a udělal obrovský kus práce. Hodně vycházím z naturelu lidí. Nesnažím se je cpát někam jinam.

Od ostatních souborů zaznívá často obdivný údiv, jak velké inscenace děláme. Co je podle tebe pro takovou davovou práci nejdůležitější?

Alena: Režisér je vlastně organizátor. Takže dobře si věci zorganizovat.

Jirka: A vydržet s nervama.

Alena: Ale mám k ruce spoustu lidí, za tím nejsem jenom já, ale půlka ansámblu. Ti lidé mi jsou na ruku a pomáhají mi.

Jak to Tyláci dělají, že si takové inscenace mohou dovolit finančně?

Alena: Myslím si, že přežíváme díky tomu, že nám jde na ruku městský úřad a vedení Kulturního centra. Máme v divadle zázemí. Když děláme velikou ansámblovku, žádáme o granty, kde taky nějakou korunu dostaneme. Ale nejdůležitější je to zázemí. V tyláku se cítíme jako doma a bereme to za svoje divadlo, na tom strašně záleží. Máme v pronájmu i bar Tylova divadla, kde platíme nájem a věci do něj si kupujeme sami. Z toho baru není nikdo placen a všechny peníze se hází na společnou hromadu. Z toho si inscenace zaplatíme.

Jirka: Svěho času byli tyláci vlastně solidní cateringová firma.

Alena: To je pravda. Teď je nás tam hodně bab v důchodu.

Jirka: Mají to místo dráně peří. To už se nedere, tak místo toho dělají rauty. A pak nadávají na žlučník.

Kdo je pro tebe divadelní superhrdina?

Alena: Mám říct konkrétní jména? Určitě Milan Schejbal, Milan Strozer...

Jirka: Pro mě každý, kdo dokáže uspořádat takovouhle přehlídku. Jakub Hulák, Simona tady. To je na ustřelení hlavy. Ty všechny obdivuju a nikdy jim to neřeknu.

-jip-

Divadelní etiketa

Stala se pojmem, zejména mezi některými, téměř vysmívaným. Doba, kdy pánové dorazili v nedělním obleku a dámy ve večerních šatech, kdy divadlo působilo coby vysoká společenská událost určující prestiž jednotlivce, kdy se do divadla chodilo mnohdy jen potkávat a reprezentovat, místo toho, aby se „šlo na divadlo“, jsou ty tam. Jsou? Může se tak jevit z našeho pohledu „přehlídkových živelů“, jejichž postoj vůči celému tomu dress codu je vcelku volný.

Jak si ale všímám ve svém bydlišti, návštěva divadelního představení v Kulturním domě ve Strakonici je mnohými důležitou událostí, které se účastní elity jihočeského maloměsta. A určité záblesky tohoto „staromilství“ v nejlepší slova smyslu místy probleskují i zde, na Hronově. Především díky starší generaci, která si stále ještě zachovává zafixovaná pravidla oblékání a chování svého mládí. Pan prof. Císař také tuto problematiku zmínil ve svém prvním letošním Fossilním sloupku, kde si stýskal po zaniklé skupince nejstarších pamětníků JH, pro kterou byl všechnen čas strávený zde posvátným a kterážto byla nositelem ochotnické etiky.

A proti tomuto světu stojíme my, mladí (v rámci možností, šéfredaktor odpustí). Sandály, kraťasy, tričko (ano, to si vzít do divadla musíte, bez něj to nejde). Jiráskův Hronov i přesto všechno zůstává pro nás společenskou událostí, jen na ni pohlížíme jinak. Není problém jít jen v tričku. Není

problém propašovat flašku vína, protože žízeň je veliká a život mi utíká. Není problém na představení usnout, o to více sil zbude na erudované rozvory v Tritonu.

Ale přehlídka a návštěva divadla je přeci jen něco trošku jiného. Tedy alespoň tak soudím po přečtení článku o divadelní etiketě u Městských divadel pražských. Pro ilustraci uvádím dva body:

„Do divadla přicházíme vždy včas, abychom si v klidu mohli odložit v šatně a usadit se na svá místa. Jestliže se opozdíme, požádáme uvaďečku, aby nás usadila tam, kde budeme nejméně rušit svým příchodem. Slušnost je počkat do přestávky.“

„Nebojíme se ovšem při představení zasmát, a to i hlasitě. Právě kontakt mezi jevištěm a hledištěm tvoří to, co je na divadle neopakovatelné, a proto jsou naše spontánní projevy nejen přípustné, ale dokonce herci očekávané. Výkřiků a hlasitých projevů se ovšem v divadle zdržíme.“

-vím-

Obrazem

Bylo to takové příjemné nedělní dopoledne. Dlouho jsem ležel a četl jsem si. A protože se obávám, že o těch publikacích, které jsem se zájmem a potěšením prohlížel, už nikdo psát nebude, tak jsem se rozhodl zasvětit jim tenhle fosilní sloupek. Jedna z těch knížeček – tou zdobnělinou chci říci, že jsou svazky útlé, lež obě s fotografiemi a řekněme půvabně vypravené – je věnována Jiráskovu Hronovu, druhá Pavlu Dostálovi. Tu první poslal do světa NIPOS-ARTAMA, tu druhou okamžité účelové společenství, jež vzniklo proto, aby vzpomnělo desátého výročí úmrtí kdysi předního českého divadelního amatéra a po roce 1989 poslance a ministra. To, co obě knížky spojuje je to, že jejich hlavní náplň, obsah jsou osobní výpovědi různých lidí, kteří jednak přišli do styku s Pavlem Dostálem, jak jej vnímali a jak jej viděli a chápali, jednak vyjadřují to, co pro ně znamená a znamenal Jiráskův Hronov. Dané téma se tak vyčerpává z mnoha pohledů a stran, vzniká průsečík mnoha postojů a vztahů, bohaté a jemné předivo osobních vyznání. Abych pravdu řekl, litoval jsem a lituji, že jsem v té knížce o Jiráskovu Hronovu autorem statě, jejímž cílem bylo a je analyzovat posledních pět let vývoje této celostátní mezidruhové přehlídky. Nezapírám, že bych docela s gustem napsal její dějiny od roku 1971, kdy jsem poprvé přijel na Hronov pozváný Jirky Beneše. Ne že bych ten rok svého vstupu na hronovskou scénu považoval za nějak významný, ale z mého pohledu se pro mne otevřel svět, jenž mne zásadně a výrazně profesně i osobně poznal. Co všechno jsem se díky JH naučil a co poznal, nebudu vypočítávat. Jen – když jsem jako ten žoldněř v analytickém žoldu napsal tu souhrnnou stať a nemohl Hronov

Jan Císař

ADVENT

DS JANA HONŠY, KAROLINKA

Připadám si jako kutil, který si sám stloukl poličku ROZHOVOR

Rozhovor s Gustavem Řezníčkem, režisérem inscenace Advent.

Jak jste se vlastně dostal k souboru v Karolině?

Viděl jsem vlastně všechny jejich předchozí inscenace, nejprve Maryšu, a potom Doma, a nakonec i Nevěstu. A Doma patří k nejlepším divadelním představením, které jsem kdy v životě viděl. Zapůsobilo na mě tak, že jsem se bál jít na to znova, abych nebyl zklamán. Ale kdy jsem to pak po tři čtvrtě roce, když sklidili všemožné ceny, viděl znovu, byl jsem zase zasažen. Bylo to opravdu výjimečné představení – a pak je těžké v dalších věcech dosáhnout stejné úrovně, stejné působivosti. Martin Františák mě už před dvěma lety začal velmi silně zpracovávat, abych se souborem udělal věc, kterou pro něj připravil, ale protože se mezitím stal šéfem brněnského Národního divadla, tak s ním nestíhá udělat. A byl to právě Advent. Dost dlouho jsem váhal, právě kvůli tomu, že na mě Doma tak zapůsobilo, a byl jsem si vědom, že tak dobrá věc se už se těžko podaří. Dlouho mě ukecávali, říkali, že jiná cesta není.

Až vás nakonec ukecali...

Ano, nakonec jsem se dal přesvědčit. Ale požádal jsem Francina, aby udělal obsazení, protože zná ty lidi lépe než já. Ale i samotná příprava byla náročná. Samozřejmě jsem si to chtěl nějak upravit, začal jsme vymýšlet scénu, chtěl jsem to zkrátka dělat podle sebe. Ale jim se to samozřejmě nezdálo dokonalé, a moje nápady určitě konzultovali s Francinem, a já jsem se zase radil se scénografem Honzou Štěpánkem. I když některé věci už jsem si nechtěl nechat vzít, tak ty impulsy od profi režiséra a profi scénografa byly dobré. I když mi některé nápady přišly až přemrštěné a moc na efekt pro amatérské divadlo. Protože si myslím, že nejdůležitější je, aby to ty lidi bavilo, aby tomu rozuměli, a aby to nebylo jen pro nějaké tři kritiky, ale pro jejich kamarády a lidi, kteří na to přijdou. A na druhé straně jsem to nechtěl dělat úplně banálně. Tak jsme se s tím zkusili prát.

A jak dlouho příprava trvala?

Práli jsme se s tím celkem dlouho, protože jsem měl velmi omezené časové možnosti, a na každou zkoušku jsem dojížděl z Otrokovic. Většinou jsme se scházeli ne-

pravidelně jednou týdně. A byly to většinou neděle, takže jsem byl zničený po celotýdenním maratónu hraní, a říkal jsem, že nemám vůbec na nic sílu. Ale oni, což byl pro mě zázrak, dokázali pracovat 4-5 hodin, byli hrozně aktivní a hodně to chtěli dodělat. Takže jsem z každé zkoušky odjížděl nabitý energií. A za tuhle zkušenost jsem nesmírně vděčný.

Máte nějakou předchozí režijní zkušenost?

Režíroval jsem něco s amatéry ještě na střední škole, a vedu malé děti v dramaťáku, s kterými jsme taky občas dali něco dohromady. Ale vlastně zkušenost režiséra nemám, mám jen zkušenosti herce, což je podle mého na tom představení vidět. Takže režijní koncepce není dokonalá, ale snad se tam dostalo to, co považuju za důležité. Aby lidé přinesli nějakou energii, nějakou emoci, a ukázali, jak dokážou rozehrát dramatickou akci. Jako režisér jsem si tedy připadal trochu jako domácí kutil, který je pyšný, že si doma stloukl poličku. Truhlář by mu to udělal mnohem líp, kvalitněji i rychleji, protože zná postupy a má na to zařízení. Já jsem si to tak nějak dal dohromady po volných večerech. Ale pak to zase člověka těší, že se mu to podařilo.

Předehrával jste hercům?

Bohužel musím říct ano, i když to v divadle sám nemám rád. Ale bylo to proto, že je pro mě jednodušší to zahrát než vysvětlit. Práci režiséra vnímám trochu jako psychologa ve skupině lidí, kteří na něm pracují. Když se pracuje s emocemi, tak člověk musí používat všelijaké figle, aby ty lidi motivoval a byli ochotni pracovat, a zároveň se vzájemně nepozabýjeli, nebo jen nepovídali u káféčka. Ale při tom předehrávání jsme moc úspěch neměli, oni jsou svébytní herci, jsou sví, a často to moje předehrávání nepřijali za své, nevěděli, co po nich chci.

Ale nakonec vše dobře dopadlo, když jste s dostali až na Hronov...

Mám velkou radost, že jsme se sem dostali, hlavně proto, že je ta účast těší. Protože po tom úspěchu Doma očekávali, že se jim bude dařit pořád stejně dobře, ale tak to nebývá. Musí to vycházet z toho, jaké jsou momentální možnosti a jaká je konstelace hvězd.

-jas-

Nemalé úsilí o skutečně velkou činohru

RECENZE

Tahle recenze na inscenaci *Adventu*, s níž přijel do Hronova 2015 soubor z Karolinky, se mně věru nepíše lehko. Kdybych měl vypsat a popsat všechny problémy, s nimiž se po mém soudu to představení potýká, tak bych k tomu asi potřeboval tak půlku Zpravodaje. Takže se omezím jen na pár poznámek, v nichž se pokusím vyslovit několik pochybností, které tváří v tvář tomuto dílu pociťuji. Nemyslím si - aby bylo od počátku jasno - že je to inscenace špatná. Prokazuje jistě velkou snahu být současným divadlem, které překračuje pouhé realistické vyprávění, jež vede jistou vypravěčskou linku řetězcí události v řadě za sebou. Je poučena na tom proudu dnešního divadla, který usiluje o obraznost, vizuálnost a ponor do obřadnosti, která se vynořuje z jakýchsi hlubinných zdrojů mytologických. Což provádí soubor plnící disciplinované přání a záměry režie, schopný ansámblové souhry, jestli tím rozumíme vědomí všech herců, kteří vědí, na čem a proč pracují, a nepochybně i soubor disponující zdatným hereckým záze-

mím. Jenže přes všechny tyto předpoklady a dispozice jako by ta snaha udělat košatou strukturu scénického tvaru otevřela zrádné trhliny a mezery, které se nedaří zacelit. Jako by všeho bylo příliš a nic nebylo dovezeno do dokončené působivé podoby. Ani ty elementární dramatické situace, které tu zajisté jsou, nefungují tak, jak by měly, nejsou pevným energickým jednáním. Navíc: nemohu se vůbec zbavit dojmu, že v tomto představení se spíše mluví, než hraje celým tělesným aparátem. Takže přes všechno to nemalé úsilí o skutečně velkou činohru jsem během představení měl pocit, že to, co se mně předvádí, je jaksi vyprázdněné, ploché - sice cílevědomé a promyšlené, ale bez životnosti, plastičnosti, naléhavosti, strhující divadelnosti. Upřímně řečeno - to, co Martin Františák svou adaptací provádí s románem Jarmily Glazarové, by mohlo vést k poněkud jiným výsledkům, než že se pouze zopakuje sociální příběh z vesnice, v němž ani osud nešťastného dítěte nevyvolá dostatečně očekávané dojetí.

Jan Císar

Byla tam spousta hezkých nápadů a výrazových prostředků a věci s potenciálem, s kterými by se dalo hezky pracovat. Přišlo mi líto, že to bylo využité tak na šedesát procent. Pak jsem si říkala, že existuje směr toho lidového divadla, a je málo souborů, které dokážou překročit hranici toho stereotypního stylu, jak se to dělá.

Markéta Zborníková

Od sociálního románu k archetypální baladě

RECENZE

Literární dráha Jarmily Glazarové nebyla dlouhá - knižně debutovala až v pětatřiceti letech, svoji poslední prózu vydala ve třiačtyřiceti, aby se poté věnovala cestopisům, reportážím a politické kariéře. Veškerá její prozaická tvorba (včetně nedokončeného ambiciózního románu *Navlékač korálů*) tudíž spadá do let 1936 - 1944. V této době napsala i dvě knihy, které jí zajistily zřejmě trvalé místo v české literatuře: *Vlčí jámu* (1938) a *Advent* (1939).

Dramaturgický návrat k textu, který by leckomu mohl připadat už jako antikvovaná povinná školní četba, je možná svým způsobem překvapivý. A zároveň nesmírně logický. Martin Františák, který dramaturgi *Adventu* pořizoval pro Jihočeské divadlo (a zřejmě zároveň počítal s tím, že by jej

mohl inscenovat i jeho „domovský“ soubor DS Jana Honsy Karolinka) je svým vztahem k vesnické tematice znám jak coby autor svých původních textů, tak coby inscenátor českých realistických dramát 19. století (*Maryšu* ostatně režíroval hned třikrát). A soubor z Karolinky je nejen díky Františákovým inscenacím znám příklonem k regionálním tématům - je to soubor, který je opravdu „odněkud“, jehož inscenační styl má jasné a konkrétní lokální ukotvení. A na Horní Bečvu, kde se příběh *Adventu* odehrává, je to z Karolinky ostatně doslova přes kopec.

Františákova dramaturgie se mi zdá v zásadě dobře sestrojena (snad jen v závěru je vzata poněkud káň, když na kratičkou plochu vtěsná nepříliš motivovaně hned několik dějových zvratů), leč je pozoru-

Oceňuju pěkné herecké výkony a popasování se s takhle těžkým, stylizovaným jazykem. Mám radost, že vůbec někdo do takového těžkého úkolu jde a snaží se o čistou folklorně zasazenou činohru, ale zároveň s využíváním jevištních metafor.

Magdalena Hnilíčková

To zpracování bylo hodně super. Chvilí mi trvalo, než jsem si zvykla, jak mluví, ale to je přirozené. Přestože tam hodně lidí usínalo, já si to užila, bylo to pro mě silné. A ta druhá půlka byla ještě lepší než první, což se u amatérského divadla nestává často a za to jim patří velký dík.

Petra Bártová

Viděla jsem jenom první půlku. Chtěla bych pochválit kumšt, který se za tím skrývá. Ale chtělo by to hodně škrtat a větší převapivost. Já mám na začátku něco naservírováno a vím, že to tak dopadne. A přestože je to místy působně uděláno, vtahuje mě to a drásá mě to, tak mi to nestačí k tomu, abych vydržela do konce.

Kateřina Chalupníková

hodné, jak stírá sociální akcenty předlohy a posiluje rozměr nadčasové, „erbenovský“ archetypální balady v první polovině a jakési „náhradní“ *Maryši* v polovině druhé, i ozvěna proslulého „na hromech líháme, na hromech vstáváme“ na konci lehce neústrojně z Podešvových úst zazní. Zatímco Maryša se ovšem k tragickému konci řítí částečně i vlastní zatvrzelostí („*Nešťastná su, ale špatná nebudu*“), *Františka* v románě prakticky nemá na výběr – jinak je tomu ovšem v dramatizaci i inscenaci, kde se ztrácí zřetelné pojmenování její drastické chudoby, naopak se zdá, že celá vesnice je na její straně a vzniká tudíž otázka, proč ponižující poměry na Podešvově statku vůbec snáší.

Je vůbec příznačné, že zatímco kniha z naprosté většiny vypráví o traumatizujícím

cím soužití Františky s Podešvou a Rozinou na statku, Františák tuto část příběhu zhustí do několika konfliktních střetů – naopak rozvede v první části motiv poraženého stromu, který zabije Jana z Polany a který u Glazarové zdaleka takovou důležitost nemá. Skácení stromu je zde porušením odvěkého řádu, které je automaticky potrestáno (karolinští ostatně motiv stromu patřičně akcentovali i scénograficky – ze skáceného stromu se stane střecha, z níž Metud spadne, i kříž tyčící se nad spáleným statkem). A je smutně příznačné, že Revírník, který se na začátku nejvíce dožaduje pokácení stromu, čímž jako by (metaforicky vzato) zavinil následnou tragédii, dokáže v kritické situaci promrzlému a z poměrů v domě traumatizovanému Metudovi nabídnout jen svůj kabát.

Hlavní postavou karolinské inscenace se mi při druhém zhlédnutí zdá být vnitřně rozlomený, slabošský Jura Podešva, který zde v Urubkově charismatickém podání (není to ostatně žádný stařec jako u Glazarové, ale zachovalý chlap, jehož by si Františka vůbec nemusela brát jen z materiálních důvodů) vyznívá jako plastičtější postava než v románě. Vedle Františky, která se už dopředu svou ušlechtilou pasivitou odsuzuje k utrpení a vedle surové a arogantní Roziny, což jsou postavy přece jen dvourozměrné, se Urubkův Podešva, jehož tragédie spočívá spíše v zuřivé nechuti řešit problémy a komplikovat si život jasným postojem, jeví jako postava cítěná z dneška.

A jaká je tedy karolinská inscenace? Zdá se mi i napodruhé herecky silná a působivá v základním tragickém rozvrhu. Zároveň mám pocit, že se v hronovském představení až příliš obnažila její režijní struktura, „objevily se dráty“ a zdálo se mi, že dramatizace a režie místy podlehly obecné, hladce estetizované folklórnosti na úkor syrové konkrétnosti sociálně jasně ukotveného dramatu. A lidové písně, které svou smířenou trpkostí tvoří v řadě inscenací „vesnických tragédií“ účinný kontrast k surovosti vzájemného lidského chování, jako by neměly co kontrastovat – a tudíž uhlazovaly to, co mělo být spíše vyostřeno.

P.S.: Pokud se některý divák na začátku a na konci cítil silně zmaten v tom, co se vlastně děje a jak celý příběh skončil, nemohl jsem se mu včera vůbec divit.

Jan Šotkovský

křičet skanzen
zklamání mrazivý
černobílý vozembouch
se zasahovat spánek
nevymykat
utahané zpívané
javor folklor
tradiční

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizacíbleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Snažíme se hrát ze života

ROZHOVOR

Rozhovor se souborem V.A.D.
Kladno

Jak vás ve vašem věku napadlo udělat hru z prostředí domova důchodců?

Honza: Napadlo to mně. Docházel jsem za babičkou a napadlo mě to celkem logicky.

Chtěli to téma i ostatní v souboru? Rozuměli mu?

Honza: Rozuměli, oni jsou dobře napojení.

Ema: A hlavně: všichni máme babičky.

Mám 95letou tetu v domově důchodců kousek odtud, je zamilovaná, má ráda ty stejné tvarohové buchty a mám pocit, že je to hodně i o ní, ale nikdy mě nenapadlo to zdramatizovat. Jaké je vlastně pro vás hlavní téma hry?

Honza: Nemyslím, že by tam mělo být nějaké hlavní a vedlejší téma. Je to prostě výsek života a v tom je témat nekonečně. Je to o mládí, o stáří, o stárnutí, o všem.

Soubor přitakává: Ano, o všem.

Když jsem hru viděla poprvé, byla jsem dlouho strašně napnutá, kam až zajdete při balancování na hraně černého humoru a tématu. Věřila jsem, že to zvládnete, věřili jste si i vy, že nepřestřelíte?

Honza: Já jsem věřil stoprocentně, že nepřestřelíme, ale asi v tom není žádná objektivní hranice.

Růžena: Já jsem si nebyla jistá, trochu jsem se před premiérou bála, ale zase ne až tak, abych na ni ty staré rodiče nepozvala. A byli spokojení.

Takže nemáte žádný negativní ohlas od babiček, nebo dědečků?

Honza: Někde, asi v televizi, jsem slyšel debatu o tom, kde leží hranice humoru. Ten chytrý pán říkal, že hranice není nikde, jde jen o to, že když už něco vnímáme negativně, tak to už není vtip. Vtip má takovou tu laskavou moudrost, nebo celkové vědomí o tom, že tak třeba můžeme skončit všichni, proto humor funguje tak, že to není vysmívání.

Soubor přitaká, že to není vysmívání.

Milan: Myslím, že hodně kritických je prvních dvacet minut, možná méně. U jedné divačky se nám stalo, že nevydržela a po patnácti, dvaceti minutách, kdy to jako vysmívání vypadá, odešla, protože už nebyla ochotna sledovat hru dál. Přitom jsem přesvědčen, že kdyby vydržela do konce, tak by řekla "aha, ono to fakt bylo upřímné". Ale v těch prvních dvaceti minutách se může najít třeba nějaké procento lidí, které si fakt řekne, že to je čistá parodie, vysmívání a že na to nemají.

Tajně jsem s napětím sledovala dvě dámy, které prvních dvacet minut nevěřícně kroutily hlavami, ale vydržely

a nakonec se velmi smály. Je ale fakt, že nebyla přestávka a byly uprostřed řady.

Soubor (smích): Přestávky my neděláme! Nikdy.

Všechny ty vtipy a gagy jsou součástí scénáře? Nakolik vznikají při zkoušení?

Honza: Většina byla napsaná, ale dost se vymyslí při zkoušení.

Obě ležící herečky jsou i přesto, že nemají žádné masky stáří, naprosto uvěřitelné. Růžen, ty tam vypije dost kafe, jak to vydržíš?

Růžena: Kafe piju málo, ale mám z toho vždycky stress. Musím držet takový specifický režim.

Honza: Dva dny nepít. (smích)

Jak jste vůbec sbíraly materiál ke své výrazné herecké stylizaci?

Ema: Myslíme na svoje babičky.

Růžena: Vybavíme si to vždycky. Kupodivu to nebylo moc těžké.

Honza: Původně měly tyhle dvě role hrát úplně jiné dvě herečky.

Ema: A to je pravda. My jsme na to moc mladé.

To vám říkali?

Ema: My jsme to říkaly (smích).

Růžena: Ze začátku to bylo těžké, ale pak do toho člověk vzele a už je tam.

Milan: Problém je s těmi postelemi, že v nich třeba usnou...

Stalo se vám některé, že jste usnula?

Růžena: Mně ne.

Ema: Na zkoušce mockrát, pak už mně nechali spát a hráli beze mě.

Dovedeš si představit Honzo sebe třeba za 40 let? Třeba jako nadšeného ochotníka v domově důchodců, jak tam vedeš divadelní kroužek?

Milan: No já si Honzu představit dovedu...

Soubor: (smích) ...tam budeme všichni.

Honza: Představuju si, že až tam budu, budu jenom ležet. Ale mám kamarádku, která vede sbor a do domova důchodců už se těší, že tam taky založí sbor... ta to má takhle nalajnované.

Není to tak dávno, co jste hráli komedii Píseček o různých přístupech k rodičovství, teď hrajete o stáří, co bude dál?

Honza: To ještě není dané, máme nějaké rozdělávky, ale snažíme se hrát ze života.

Dana Radová

UPOKOJENKYNE

V. A. D. KLADNO

Humor jako postoj k životu a k divadlu

RECENZE

Připadá mi skvělé, jak pracují s humorem. Já mám blízko k černému humoru a tenhle humor byl kromě toho i laskavý a se silným tématem. Zatímco jsem se celou dobu smála, byl to velmi uvěřitelný příběh a dával spoustu otázek, na které si chci ještě nacházet odpovědi. Vzhledem k tomu, že to je téma, se kterým se setkávám, je to pro mě velmi silné. Když se k tomu pracuje s humorem, tak mě to zasáhne. Jsem vděčná za chytrou, vtipnou inscenaci.

Jana Machalíková

Po nedávném týdenním starání se o svojí babičku pro mě mají některé vtipky přidanou hodnotu v tom, že jsem to zažila osobně.

Anna Ryčková

Je otázka, jestli je to humor nebo ne, protože člověk myslí na to, že se mu to taky jednou stane, že skončí v nějakém pokojíčku a ještě bude muset trávit dvacet let s nějakou babkou na pokoji, ještě sám bude taky babka a nebude si to chtít připustit nebo o sobě nebude vědět. Mám to představení moc ráda. Měla jsem hrát tu nejstarší babku a hrozně jsem se na to těšila, protože to může být dobrá herecká zkušenost.

Lenka Huláková

Vražda v nemocničním kupé. V přímém přenosu. Dokonce trojitá. Mně by se líbilo, kdyby představení začalo ve chvíli, kdy ona řekla, že by chtěla tu ránu do hlavy. Takhle mě to trochu unudilo. Ale chvílema to bylo dobré. Je to blbá představa a děším se toho, že to je pravda.

Barbora a Lída Ješutová

To je život. Mně se to teda líbilo. Těším se, až mě to potká. Doufám, že mi někdo bude nosit buchty. Oni teda taky výborně hráli a měli to vtipné. My starší lidi můžeme být rádi, dokud nám to myslí a chodí. Až nám to nebude myslet a chodit, tak už nám to bude jedno.

Olga Vetešníková

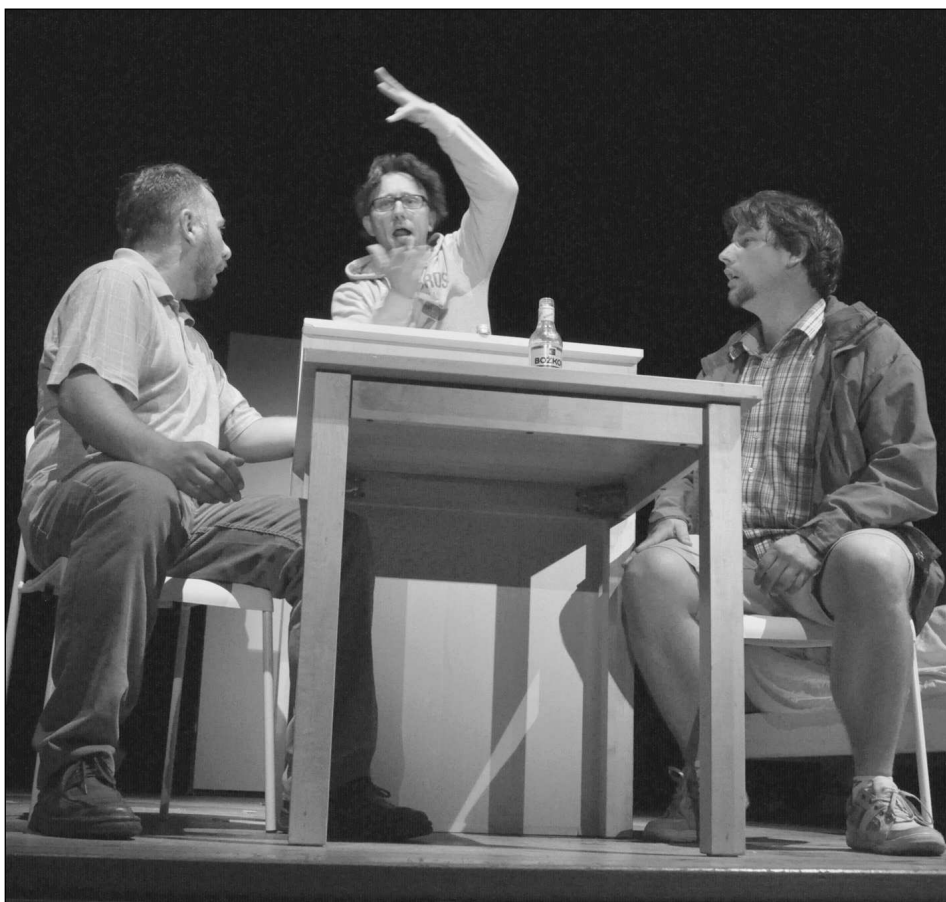
Občas mi připadalo, že to je děláni si srandy z věcí, které nejsou tak úplně vtipné. Byla z toho pro mě moc velká komedie.

Jan Knížek

Ta „hra z prostředí domova pro seniory“ – jak praví v programu podtitul k Upokojeným – bude možná pro mnohé příliš černým humorem až cynismem, jenž si tropí drsné žerty z bezmocného stáří. Nuže, dámy a pánové, jsem ve věku, kdy bych se tímto představením mohl cítit dotčen – a necítím. Naopak si myslím, že postihuje své téma s osvobozujícím humorem, protože ono tu vůbec nejde o to stáří, ale o ty mladší, kteří se musí vyrovnávat s tím, že opatrují nemohoucností a chorobami postižené rodiče a prarodiče. V.A.D. se opět a znovu prokazuje jako soubor, jehož autorství znamená potkávat se s náměty a tématy veskrze současnými. A tohle téma veskrze současné je, vždyť kolik je rodin i jednotlivců, kteří jsou postaveni do podobné situace a musí hledat za každou cenu řešení – někdy až zoufale. V.A.D. má ovšem také poetiku, s níž ty nad míru reálné náměty mění v přitažlivý scénický tvar. Je to jakýsi odstup od tématu, o němž se hraje, jakési pátravé zkoumání, které dovoluje bavit se dramatickými

postavami, situacemi, do nichž vstupují, a posléze hercům nahlížet i sebe sama. Odtud pramení i jejich humor jako postoj k životu, k divadlu. Důkaz více než názorný podávají obě herečky – Růžena Röntgenová a Ema Spurná hrající v tomto představení ty dvě staré sklerotické ženy. V ničem a ani v nejmenším nepoužijí jediný prostředek, jímž by se snažily potlačit svůj věk, jenž vskutku zdaleka neodpovídá věku postav, které představují. A přesto jim tento věk i s jeho všemi průvodními znaky nelze nevěřit. Neboť obě herečky podnikají zvnitřku onen pátrací průzkum, jenž může nastolit smyslově vnímatelný svět zvláštních duševních rozměrů s humorem jako názorem vlastním celému souboru. Konečně: je-li jako autor textu uveden Lupinec and Company a není-li v programu jméno režiséra, i to svědčí o tom, že tu stojíme před vskutkem kompaktním kolektivem, jenž se divadlem srovnává se světem i se sebou a vydává o tom kvalitní a zábavné svědectví.

Jan Císař

Umřeme v pokoji (groteska o stárnutí a umírání)

RECENZE

Členy divadla V. A. D. Kladno dle jejich průvodního textu spojuje smysl pro humor a vnímání vkusu. Tato věta z festivalové brožury se mi opakovaně vybavovala při sledování jejich inscenace Upokojenkyň. Inscenace, která asi pro mnohé diváky na hranici vkusu balancovala a prověřovala možnosti humoru jako prostředku k vyrovnávání se s ne právě humornými životními okolnostmi. Ona avizovaná souhra souboru na mě z jeviště doléhala. A byla to právě angažovanost všech zúčastněných v tématu,

kteřá přispěla k tomu, že pro mě balancování na hranici vkusu dopadlo úspěšně. Podle divácké odezvy si dovoluji soudit, že nás v hledišti snad byla většina.

Tenhle výsledek ale nebyl právě samozřejmý. Divadlo V. A. D. Kladno v inscenaci zpracovává téma stárnutí a s ním souvisejících nemocí i stále palčivějších společenských problémů. Dělat si z toho legraci může být pro mnohé téměř rouhačské. Zdá se mi ale, že v této inscenaci se podařilo

dosáhnout spíše očištného a úlevného účinku humoru. Z textu Kazimíra Lupince jsem necítila výsměch, ale laskavost. A pokud někdy smích nekompromisně řízl, nebylo to jen do řad zestárlých upokojenkyň. Naopak – autor si stíhl především z nás, kteří zatím ke starobnímu lůžku upoutání nejsme.

Nejsme o nic méně směšní než naše zestárlá budoucnost.

Kateřina Menclerová

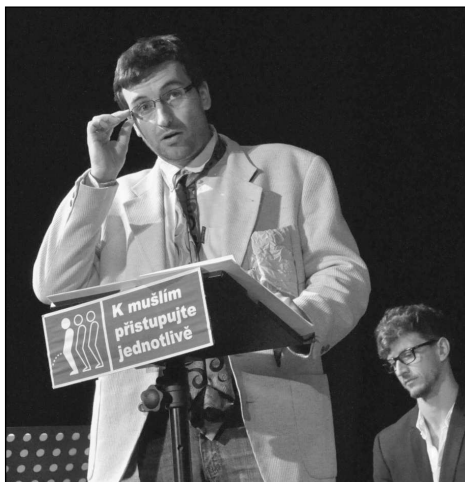
nemocnice
geniální
buchty
stáří
masakr
smrt
drsné
nejistota
humor
naturalistické
výstižné
babička
alzheimer
dlouhé
zvrácené
závěs

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Většina z nás je neškolených

ROZHOVOR

Rozhovor s režisérem Janem Duchkem

Je po loňském úspěchu obtížně překonat sám sebe?

Tak to opravdu ještě nevím, protože jsme zatím ještě neměli možnost se překonávat. Představení, které diváci dnes viděli, je vývojově starší než opera Il Congelatore. S úsměvem nepilota je z roku 2012. I když se vlastně průběžně mění, s tím jak se mění background, na který reaguje.

Jak a proč váš kabaret vznikl?

Bylo to pro festival Prkna v Hradci Králové, kam jsme měli přijet zahrát, i když jsme neměli žádnou hru. Tři týdny před festivalem jsem totiž souboru představoval koncept jedné hry, kterou jsem chtěl prezentovat, a soubor mě s ním poslal do háje. Že se mu to nelíbí. Volal jsem tedy šéfe festivalu, že nemůžeme přijet, protože nemáme s čím. Vůbec o tom nechtěla slyšet, říkala, že už jsme v programu a ať koukáme tedy nějakou hru udělat. Vyndal jsem všechny nápady, co jsem měl v šuplíku, veškeré odpadky, co napadají pod stůl, Lukáš vyndal všechny hudební odpadky, co napadaly pod stůl jemu a v šesti lidech jsme z toho udělali základ současného představení.

Máte tedy vymyšleno, čím překonat Il Congelatore?

Variant je několik, problém je však v tom, že autor hudby je novopečený otec a má jiné starosti. Autor textu sice novopečený otec není, ale je zaměstnán zhruba čtyřiceti sedmi jinými způsoby a má okolo sebe hodně lidí, kteří vědí, co s jeho volným časem.

Zatím tedy není připraveno vůbec nic nového. Máme jeden pravidelný divadelní víkend, který momentálně používáme na hraní. Takže jezdíme a hrajeme. Až budeme chtít přijít s něčím novým, budeme muset víkendy předělat na zkoušecí. Tím ovšem zklameme ty, kteří chtějí vidět naše představení.

Jezdíte stále se Zmrazovačem...

Il Congelatore nás momentálně vytěžuje do poloviny roku 2016. Blížíme se k padesáti reprízám a dalších téměř dvacet představení máme nasmloouváno.

Zpět ke kabaretu. Vycházeli jste z nějakých vzorů?

Jednou mně Lukáš na cestě od něho z Brna ke mně do Prahy dal Skoumala s Vodňanským. Znal jsem to jako děčko. Říkal, až někdy jednou výhledově bude čas, že by chtěl dát takový komponovaný večer. Přiznali jsme to titulem hry i anotací v programu, kde se na oba pány odkazujeme. Pochopitelně známe i Semafor, Horníčka i Voskovce s Werichem. Někaké malé inspirace u nás asi jsou. Primárně jsme si však formu půjčili od Skoumala s Vodňanským.

Máte výborně hudebně disponovaný soubor...

Většina z nás je neškolených. Členové souboru jsou schopni vzít nástroje do ruky a něco na ně zahrát, ale třeba neznají noty. A já muzikant nejsem vůbec, což je ve hře rovněž příznáno.

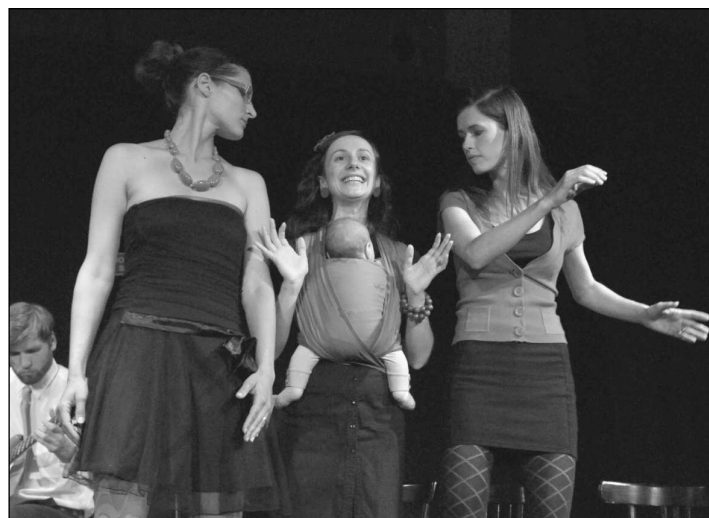
Překvapilo mě, jak bylo hodné dítě, které měla připevněno na těle jedna z hereček...

Dítě je na jevišti hodné, pokud je připlácnuo na mámu Anežku. To funguje. Hermínka ještě řvala u úvodního songu, ale nebylo to slyšet, protože se jedná o ryčný song. Anežka říkala, abychom to zahráli bez ní, naštěstí Hermínka během první písně a navazující Adamovy promluvy usnula, takže vše proběhlo normálně.

Je Hermínka vždy součástí představení?

Je úplně malá, takže s námi jede první zájezd. Děti a mimina různých velikostí s sebou máme celkem čtyři a Bára ještě zaskakuje za Dominiku Jíchovou, která má zhruba tři týdny do termínu, takže už nechtěla podstoupit Cestu na Hronov.

-saj-

Zmrazili mě podruhé

RECENZE

Loňský Zmrazovač kočovného divadla Ad Hoc mě doslova vrazil do sedadla, aby mě při děkovačce vymrštil do stoe. „Bude to úplně jinak!“ slibovali ti, kdo s úsměvem nepilota viděli. Bylo i nebylo – efekt Zmrazovače se opakoval, i když po ekvilibristice v hudebním žánru se tentokrát prosadilo více slovo. Takže co k tomu napsat? Všechno, co mě napadá, je:

... kabaret... Vodňanský, Skoumal, ale taky Voskovec, Werich, Suchý a třeba i Svěrák... múzičnost až na půdu... samozřejmě humor a všechny jeho odrůdy – od jemného slovního žonglování až po ten nejčernější... paradox... pointy slovní i obsahové, vždy perfektně načasované... překvapivost, ale i možnost dovtípit se dříve, než bylo vyslo-

veno... živost a aktuálnost obsahu – jasně, že některé TV zprávy ve Volyni asi těžko zazněly... jemné a nenásilné typové rozlišení, tak účinné v této formě – jeden chytrý, jeden blbý, jeden ještě blbější, někdo lidový a někdo vysoce intelektuální... a samozřejmě hudební čísla s nápaditou, velmi příhodnou choreografií... sympatické, milé, překvapivé, vtipné, pokorné, nenásilné, hravé, ale hlavně chytré, chytré, chytré...

Děkuji Simoně Bezouškové, že mi přidělila tuto recenzi. To se to píše!

P.S.: Je mi líto, že můj věkem a divadelním provozem opotřebovaný sluch nedokázal rozpoznat v hudebních číslech celý text. Budu muset zřejmě přijít ještě jednou. Ráda. Děkuji.

Kateřina Fixová

Jsou dobří, ale minulý rok byli lepší. Hlavně to bylo nevyrovnané. Chviléma dobré, pak to upadlo. A moc jsem nevěděla, jestli mají pevně dané charaktery.

Anna Novotná

Tenhle kabaret mi připadal naprosto dostačující k tomu, abych se bavila. Ty věci byly chytré a vtipně napsané. Dovedu si představit, že by mi tato forma u jiného souboru připadala nedostačující, jenomže tohle bylo jejich, je vidět, že jsou chytrí, a je to promyšlené. Je to cudné a chytře slušné, přestože je to chvilka politická satira, kterou moc nemám ráda. Ale tady jsem to všechno vzala, protože oni nás naprosto nepodceňují.

Jana Machalíková

Ve chvíli, kdy člověk přestane očekávat příběh a přistoupí na ten kabaretní princip, tak je to radost.

Magdalena Hnilíčková

Bohužel to nebylo divadlo. Byl to estrádní koncert, bylo to fajn, vtipné, ale ne divadlo. A nerozuměla jsem „krásným, vtipným“ textům. Lépe nazvučit.

Chosé a Martinka

Příjemně odpočinkové vedro.

Jiří Švec

V tomhle pochmurném hronovském odpoledni to byla příjemná injekce mladého kabaretu, který pokud jsem dobře zaslechl, napsal jeden člověk, tak je to naprostá pecka. Krásná hra se slovíčky navazující na spoustu divadelníků, jako Suchý a Šlitř. Příjemné pohlazení.

Marek Doležel

Čirá radost z humoru, ze hry a z hudby.

Daniel Razím

Balzám na duši

RECENZE

Kočovné divadlo Ad Hoc je seskupením hudebních a divadelních nadšenců, kteří nemají domovskou scénu? Tak tomu se dá těžko uvěřit. Minulý rok jsem viděla jejich představení Il Congelatore – Zmrazovač. Musím přiznat, že jsem se velice bála, že u parodie na operu usnu, že to bude banální. Bojím se dlouhých představení a nerada v divadle trpím. Bála jsem se, že bude v divadle dusno. Avšak po prvních chvílích jsem úplně zapomněla na čas a stejně jako všichni diváci jsem na konci představení stála a tleskala. Byla jsem unešena a nevěřila jsem, že tito lidé nejsou profesionálové.

Letos jsem se sama přihlásila, že bych taky mohla napsat nějakou tu recenzi, když jsem již třetím rokem na Hronově mezi lektory, kteří dostávají recenze běžně. Nejdříve jsem měla radost, že mohu psát právě o kočovném divadle Ad Hoc, ale pak jsem si uvědomila, že jsem v této roli redaktora kritika poprvé a jsem v tomhle směru úplný amatér. Jako amatér a nadšený divák se vám pokusím popsat svůj zážitek z dnešního představení S úsměvem nepilota.

Běžně nejsem schopná o představeních mluvit hned poté, co jsem je zhlédla. Co vím bezprostředně hned je, zda-li se mi to, co jsem viděla, líbilo, nebo se mě to dotklo, pobouřilo, a co nejhůře: nudilo. Představení

S úsměvem nepilota mě neslo na vlnách vkusného inteligentního a ryze českého humoru plného nadsázky, metafor a slovních přesmyček. Cestou z divadla jsme si s kamarády říkali, že nám to připomínalo například Divadlo Járy Cimrmana, nebo Českou sodu. Jenže Ad Hoc mají něco navíc, než jenom přirozenou komičnost, výřečnost a hravost. Jsou také úžasní muzikanti, zpěváci a ještě navíc se umějí hýbat. Taková Traverza di univerza. A všechno dělají s takovou lehkostí a radostí, že vás tím okamžitě nakazí.

Vystoupení představili jako kabaret, prostě směsici krátkých písní, střídajících se z různými výstupy, přednáškami o všem možném současném i poetickém, ryze krátkými vtipnými verši (například Pyrotechnická: Bomba dělá tiky taky, já mám z toho tiky taky), či s parodiemi televizních zpráv (například „Zeman reagoval z Ruska na situaci kolem methanolu, označil ji za kritickou a oznámil, že raději do konce prohibice v Rusku zůstane“ nebo „Prezident také oznámil, že se nemusí omlouvat, což potvrzují i psychiatři“). Mezi výstupy vstupovala reklama oznamovaná vždy červenou značkou, která nám na silnicích běžně oznamuje stop, zde bylo napsáno spot. Šlo o spoty typu „Last minute Pákistán. Nechte se unést! Dítě zdarma.“ nebo „Přiveďte kamaráda a druhou rakev dostanete zdarma.“

Jeden přednášející neustále přehazoval písmeňka. Takže místo „Soudruzi promiňte“ zaznělo „Soudruzi pomiňte“. A byly i lepší hlášky, ale ty jsem si nestačila zaznamenat.

Oproti Il Congelatore mě překvapilo, kolik hudebních žánrů dokáže soubor zahrát – nejen operu, ale jazz, folklór, muzikál, swing, world music. A to všechno s úctou a pokorou. Herci si na nic nehrají, oni prostě jsou a dělají, co je baví. A baví to i nás diváky. Všechno je skromné a decentní, scénografie i kostýmy, stejně jako jejich projev. Možná mohli mít mikrofon, protože občas jsme měli zatěžko něčemu rozumět, ale to je snad jediná kritika, kterou bych k tomu jako nadšený divák mohla dodat.

Úžasné bylo i miminko, které vystupovalo s maminkou v šátku a krásně usínalo, když maminka zpívala. Celé to prostě bylo jako balzám na duši. I věci humorné, které se neberou vážně, mohou mít hloubku a S úsměvem nepilota ji určitě má. Někde jsem četla, že mají jet letos na světovou přehlídku amatérského divadla do Belgie a moc jim to přeji.

Vendula Burger

potěšující živé
vtip radovat kabaret
výborný
nápadité hravý
vzdýcháno madeafun
setext-appeal miminko
reklamaperlivé humor nápady
děti televize nadšení
pohyb super

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizacíbleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větší písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Kořeny, větve, mořské hvězdice, vlny, hadi a kočky aneb Ladění těla

*K*tanci mnozí z nás přistupují s po-
skvátým respektem. Aspoň já to
tak cítím, a vzhledem ke svému pohybo-
vému nenadání bych asi neměla odvahu
se do tanečního semináře přihlásit.
A tak mě příjemně překvapilo, že v se-
mináři Lenky Jíšové se sešlo patnáct
lidí, které věkově dělí i několik desítek
let, a jejich pohybové dispozice jsou
velmi rozmanité. A nikdo tu nepůsobil
nepatříčně!

Pro mě – alespoň z vnějšího pohledu –
vypadala cvičení jako návrat k přirozenosti,
k přírodě, a to nejen tím, že lektorka každé
cvičení popisovala slovy ze světa fauny
a flóry. Byly tu tedy větve, kmeny a kořeny
vrůstající do země, plynutí řeky i pohyb vln,
kočičí hřbety, hadí plazení, pohyb mořské
hvězdice. Ale to všechno je zatím jen ladění
těla. V následujících dnech účastníky čekají
nejrůznější dobrodružství zkoumání a vní-
mání nejen vlastního těla a jeho možnosti,
ale také vztahu dvou těl, těla jako součásti
prostoru, a v neposlední řadě propojení těl
s myslí a emocemi.

Zkušená taneční pedagožka a zároveň
performerka Lenka Jíšová, která čas od času
vede kursy kreativního tance „pro netaneč-
níky“, objasňuje: „Protože jsem nevěděla,
jakí lidi se tu setkají, vzala jsem principy,
s kterými obvykle pracuju, protože některé
věci mohou dělat opravdu všichni. Jsou tady
různé generace, různá zkušenost. Někdo už
dělal tanec, někdo vůbec ne, někdo dělá víc
sport. Já se věnuju pohybu, který vychází
z přirozeného pohybu, který je funkční.
Jde o to, aby fungovala anatomie těla.
Někdy se to může zdát zdoluhavé, protože
se věnujeme i vnitřní práci těla, naladění
se na sebe, na to svoje vnitřní tělo, ale je
to účelné. Využíváme principy Body Mind
Centering, což je metoda, která používá

vývojové vzorce a pracuje s principy, kdy je tělo plné tekutin, které
se přelévají, kdy se tělo proměňuje ve hvězdicu, která z centru těla
pracuje do periférií a zpátky... Je důležité, aby tělo bylo soustředěno
k centru, k břichu, a zároveň se posilovala vertikálnost v těle, v chůzi
a pohybu. Někteří účastníci říkali, že potřebují uzemnit, že moc
létají jak v těle, tak v mysli. A k tomu je tahle metoda dobrá. Vidím
to i sama na sobě, že to uzemňování, ukotvování se chodí k zemi,
je velmi prospěšné.“

Práce v semináři samozřejmě probíhá hravou formou. Hodně
se cvičí ve dvojicích, tělo zkouší vyvíjet tlak a sílu, ale také jemné
miniaturní pohyby. Součástí rozcvičky byly i vzájemné masáže. „Po-
stupně se budeme přibližovat více ke kontaktní improvizaci, aby si
tvořili sami z mých nabídek a struktur, nejen, aby si tělo dělalo, co
chce.“ Každý z účastníků si měl přivést nějakou fotku nebo kresbu
– muži mužskou, ženy ženskou. „Chci pracovat ve skupině i na ně-
jakém příběhu, který bude vznikat z obrázků. Budeme pracovat
s konkrétní představou. Tělo se bude ladit a hledat ten příběh, který
se z představy pokusíme přetavit do těla. Nemělo by to být popisné,
jde o to, aby tělo nasálo esenci, emoci, aktivitu...“

Odcházím ze semináře, a snažím se být zároveň uzemněná svý-
mi kořeny, a zároveň dosahovat svými větvemi až do nebe...

-jas-

Anketa mezi seminaristy: Proč jste tady?

- * Protože mám ráda pohyb a tanec.
- * Protože nechceme na Hronově ztloustnout, ale odjíždět krásné
a štíhlé.
- * Dělal jsem sedm let scénický tanec, pak jsem toho nechala,
tak jsem si znovu chtěla užít pocit spříznění s tancem.
- * Mám dost zatěžující duševní práci, a tak se mi líbila představa,
že tady budu mít dopoledne pohyb, a odpoledne intelektuálnost.
Navíc pracuji na představení, které má dost potenciálních pohybo-
vých možností. Zatím jsem to dělala dost staticky, tak si chci vyzkoušet
možnosti těla a možná, že mi lektorka pomůže najít konkrétní řešení.

Tělo je nádoba, která vyrábí hlas

„Začínáme od postavení těla. Buď můžeš chodit a říkat cvičení, s tím, že tělo bude zablokované a doufat, že se to časem změní. Anebo zkusit tu druhou cestu. Obě jsou regulérní, obě jsou možné,“ říká Eva Spoustová a dodává, že se několik let učila pomocí cvičení a sledovala, jak a jestli všechno funguje tak, jak má. „Do rukou se mi dostávalo hodně knih, absolvovala jsem mnoho workshopů. Začala jsem se víc učit a viděla další možnosti. Za címkoli, co člověk zkoumá, je obrovské pole plné zajímavých informací. Na každého jedince jsem začala pohlížet jako na celek. Ne jenom na hlasivky. Zjistila jsem například, že když se něco změní v držení těla a postavení hlavy, objeví se to v dýchání. A najednou šlo všechno rychleji a bylo to pro lidi pohodlnější,“ vysvětluje.

Hřeben, jako lakmusový papírek

První tři dny tedy pracuje skupina Evy Spoustové spíše terapeuticky a snaží se odblokovat vnitřní systémy přesvědčení, které lidi hodně brzdí. Lektorka si za dobu, co učí, vytvořila určitý systém, podle kterého pracuje. „Je pro mě vždycky hezké, když vidím, že stejně učí někdo jiný, a zjistím, že to, co učím, nejsou bludy a funguje to i někomu jinému,“ říká.

Na otázku, zda je poznat nějaký rozdíl na frekventantech semináře před a po jeho absolvování vysvětluje, že odpověď znají právě jen frekventanti, ale vzápětí přiznává, že existuje určitý lakmusový papírek, kterým se dá leccos zjistit. „Hned na začátku zkusíme hrát na hřeben a zjišťujeme tak výdechový proud. Pak si na hřeben zahra-

jeme i na konci a zjistíme, jestli to jde lépe. Seminář je desetidenní, a když chce člověk něco zásadně změnit, je ideální učit každého člověka individuálně. Nás je na semináři pětadvacet. Jde tedy spíše o naťuknutí témat k řešení problémů. Věci, které se lidi naučí, znalosti, které získají, jsou bonusem.“

Ze zajíce na zajíce

Podle lektorky jde u hlasu o mnoho věcí najednou. „Říkám často, že přeskakují z hřbetu jednoho jízdního zajíce na hřbet dalšího jízdního zajíce. Zaostřují ohnisko pozornosti na věci, které se vzájemně doplňují a jsou vzájemně vázané v určitém systému. Souvisí nejen to, jak kdo mluví a co říká, ale i co si myslí, jak zapojuje tělo. Pro mě je prvním vítězstvím, když lidé po třech či čtyřech dnech systém pochopí a zjistí, že má hlavu a patu. A v této fázi se právě nacházíme,“ určuje stadiu výuky Eva Spoustová.

Každá skupina, kterou učí, má podle ní jinou vnitřní alchymii. Své působení na ni nastavuje většinou podle toho, jaké se vynořují věci k řešení. Aktuálně tak, aby když se něco konkrétního objeví, byl hned na to nasazen konkrétní bod systému. Každá skupina si žádá malinko jiný způsob spolupráce. „Je to detektivka, a to mě právě baví. Je poznat, jestli to lidi berou nebo ne, jak reagují a co pochopili. Mám pocit, že moje letošní skupina se ještě malinko drží zpátky, i když dneska jsme s tím malinko pohnuli,“ komentuje svůj kurz.

Skripta jako leporelo?

Zeptal jsem se Evy Spoustové, zda se někdy bude učit podle metody, která ponese její jméno. Přece jenom není její výuka jevištní mluvy úplně obvyklá. „Musela bych napsat nějaká skripta. Jenže pracuji tak, abych vyhověla pravé hemisféře. Ta má velmi ráda obrazy. Chová se trochu jako malé dítě. Nerozumí slovům, ale velmi dobře vnímá obrazy a představy. Pokud bych tedy měla pojmenovávat složité názvosloví a vysvětlovat složitý mechanismus, bylo by to složité. Řeknu třeba: Představte si klec, ve které létají motýli, na které si sáhnete. Pracujeme s věcmi, které jsou založené na fantazii, představivosti a citlivosti. Pak to jde totiž mnohem snadněji. Moje skripta by tedy vypadala asi jako nějaké dětské leporelo. Asi by to šlo, ale zatím mám pocit, že toho ještě tolik neumím a nemám dostatek potřebného času.“

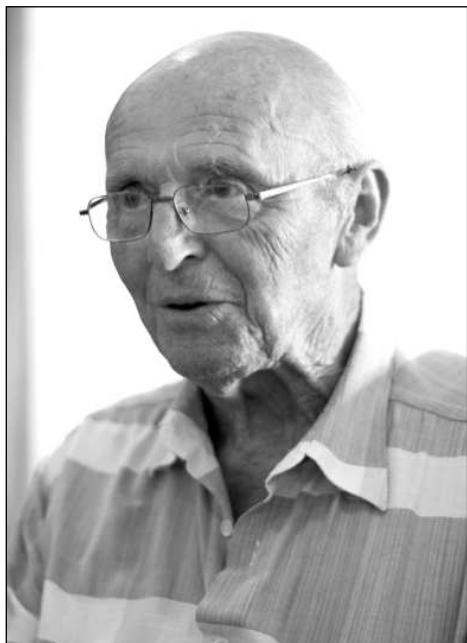
Hranice totálního sebeobětování

A existuje rozdíl mezi výukou na DAMU a na Hronově? „Na akademii jsou lidé, kteří mají obrovský tah na bránu, většinou jsou hodně motivovaní. V prvéku jsou tak hodně otevření, že nasávají informace a zkušenosti jako houby. Okolo druháku to vypadá jako čtvrtý den na Hronově, kdy už jsou všichni vysílení Tritonem a Hororem. To poleví a říkají si, že mohou trochu zvolnit. Pak přijdou do praxe a zjistí, co jim vlastně chybí. Vrací se tedy zpět a učí se dál. V poslední době jsem tak učila Kláru Melíškovou nebo Terezu Voříškovou. Přesně věděly, co chtějí, jsou velmi motivované a následné výsledky jsou obrovské a rychlé. A tady mám zase pocit, že mám na své skupiny zatím kliku. Vždycky jde o vzácné lidi. Když si někdo ve svém volnu platí kurz, za kterým musí většinou dost daleko dojet, je to vlastně na hranici totálního sebeobětování. Jejich vnitřní energie je obrovská. Klobouk dolů, je to obdivuhodné,“ dodává lektorka na adresu svých hronovských studentů.

Honza Švácha

Bud'to být v blázinci, nebo u komediantů

ROZHOVOR

Rozhovor se Zdeňkem Homolkou, režisérem *DS Vlastenecká omladina* v Vídeň, který v doprovodném programu v neděli dopoledne odehrál inscenaci *Shakespearovy hry Zkrocení zlé ženy*.

V kontextu JH je váš soubor výjimečný. Co je zač?

Náš soubor byl založen před 130 lety, tedy nikdo z nás si to už nepamatuje. Vznikl v období českého nacionálního vzednutí. Tenkrát ve Vídni žilo asi dvě stě tisíc Čechů, především cihlářských dělníků, a vznikala řada spolků včetně jednoho, který si dal hrdý vlastenecký titul *Vlastenecká omladina*. Zakladatelé spolku byli velice šetrní, takže skupovali kde co, včetně pozemků, tu postavili tělocvičnu a tak dále. Tehdy se říkávalo: Čech se ve Vídni narodí, chodí do školy, pracuje a umře, a nenaučí se německy, protože to nepotřebuje. Počet členů v těchto spolcích ale neustále klesá. Nově příchozí česká generace o toto národnostní pojičko velký zájem nemá.

Přesně to mě napadlo. Kdo jsou tedy v současnosti vaši členové?

Rodilých Vídeňáků je mezi našimi přibližně šedesáti členy asi patnáct. Ti ostatní jsou takzvané naplaveniny. Chodí tam kvůli tomu, že se ve spolku vyvíjí určitá činnost, děláme čaje o páté, výlety, taneční hodiny... To je to, co v německém prostředí mohou najít v němčině, ale není to ono. Navíc je to drahé. My jsme jediní, kdo tam české

divadlo hraje. Ve Vídni existuje jedna česká škola, kde dělají školní představení, jinak ale nic. Žádná dobrovolná organizace tam český mluvící kulturu neprovádí.

Jak se k vám lidé dostanou, jak se o vás dozvědí?

Máme internetové stránky, například. Nejčastěji se k nám dostávají na základě doslechu, nebo začínají chodit do tanečních hodin, které pravidelně pořádáme. Nebo mají jen zájem hrát divadlo.

To je tedy soubor. Kdo jsou vaši diváci?

Nejvíce našich diváků je na centrálním hřbitově. Z těch pravých vídeňských diváků je to tak třetina, jsou to děti lidí, kteří do Vídně přišli. Rodilých Vídeňáků je málo. Spoustu her navíc vídeňský divák nepochopí, jde o úplně jiný humor, než je český. Rodilí Vídeňáci mluví perfektně německy a občas přemýšlí česky. Máme v archivu půl metru starých knížek a spousta z nich by se dnes vůbec nedala hrát, protože by na ně nikdo nepřišel.

Jaký je váš repertoár, na co se zaměřujete?

Nikdy si netroufneme na drama, jako je třeba *Othello* nebo na náročné technické kusy. Hrajeme většinou veselohry nebo komedie. Na ně také diváci nejvíce přijdou. Děláme ročně dvě představení, kromě toho ale pořádáme maskarní plesy, masopusty, čaje, výlety... Škála činností souboru je dost velká.

Hrajete i původní české hry?

V posledních letech ne, ale ještě před deseti lety ano. Rodilých Vídeňáků, kteří chtěli vidět české hry, tenkrát ještě chodilo víc. Těm je ale dnes sedmdesát až devadesát let.

Jste v kontaktu s amatérským divadlem v Čechách?

Úzce spolupracujeme s divadlem v Boleradicích nebo v Rynárci. Jinak hostujeme po českých divadlech, jednou jsme byli i ve Stavovském divadle v Praze s jednou rakouskou hrou. Byla tam tehdy přehlídka mezinárodních souborů. Když to jde, snažíme se hrát častěji. Dnes jsme měli asi sedmou reprízu. Problém ale je, že řada diváků nepůjde na ochotnické představení, protože je to drahé. Měli jsme tři divadla s kapacitou celkem asi tisíc šest set diváků. Hráli jsme

světové muzikály, *Kočky*, *Jekyll a Hyde*... Tam je vstupné od 70 do 120 . Na to český mluvící občan nepřijde.

Jaký je rozdíl mezi českými a rakouskými diváky?

Rakouský divák je mnohem spontánnější. Udo Jürgens napsal známou hru, kam dal své hity. Ti diváci zpívali s ním. Když slyšeli *Mama mia*, vstali a zpívali, byli druhým jevištěm. Je ale pravda, že se jim to musí líbit. Nejvíce ceněná je v Rakousku opera, už kvůli Mozartovi. Jde ale o velmi úzký okruh diváků. Čeští diváci mají navíc úplně jiný humor. Divadla ale stále běží, všechna mají subvence. Bez subvence se divadlo nedá dělat, leda v Americe. Už nejsem amerikanofil, byl jsem tam v divadle několikrát. Když jsem si spočítal, že v první řadě je padesát míst na sezení... To jste jak na tenise, pokud to ti herci uběhají. Co mě v Americe dále překvapilo, bylo, že neměli šatny. Oni si kabáty házeli na stůl nebo si je brali do řad. Seděli s kožíškem na klíně, což je v Evropě zakázáno z bezpečnostních důvodů. Při vchodu do divadelního sálu jste si mohli koupit pití, třeba šampaňské, ale bylo v plastovém kelímku. Říkal jsem si, o přestávce budou mít skleničky, to je jen tady u vchodu. Ale ne. Stále plast, což je pro mě barbarství, nemohu si pomoci.

Vy jste rodilý Vídeňák?

Nikoli. Přistěhoval jsem se ve čtyřiceti letech. Můj otec chtěl v Rakousku zůstat, ale to bylo ještě za monarchie.

Za čím jste do Vídně odcházeli?

Měl jsem problémy s režimem. Učil jsem na střední škole, ale psal a kreslil jsem vtipy do tehdejšího tisku. Nevychovával jsem tedy žáky a studenty v rámci normalizace, neuznával vedoucí roli strany. Odsoudili mě za to, že jsem přepsal *Červenou Karkulku*. V ní hajný Ivan vyslaný králem Leonidem přijde hledat vlka. Bylo to loutkové divadlo a největší kámen úrazu, který na mě mohli najít. Předtím jsem byl dvanáctkrát na západě, utéci jsem tedy mohl, ale nechtěl jsem. Odešel jsem, až když už to nemělo cenu. Ve Vídni jsem se náhodou zase dostal k divadlu. V tomto bláznivém světě byly dvě možnosti: buďto být v blázinci, nebo u komediantů. Já jsem si vybral druhou možnost.

-jip-

Jak špagety Hanku k landartu přivedly

Čím by mě mohla Hanka Voříšková ještě překvapit? Říkám si, když se s ní potká-
vám v devět ráno na náměstí a ona mě zve
do svého Pokojíčku na radnici. Grónskou
písničku jsem viděla několikrát s obrovským
nadšením, další její představení pro jednoho
diváka miluju (nejvíc Výlet), loňská výstava
lampiónů – sad plný básní zářících do tmy
– byla hronovská třešnička na landartu, její
adventní putování s kufry, v kterých vozi
vánoční představení a hraje doma tam, kam
si ji pozvou, obdivuju a zuu. A neskutečné
komiksy, kresby, pipláčky, vystřihávanky,
lepení – stavění miniscén, minidivadel
se svou (ne)zručností už vůbec nechápu.
Hanka svým kamarádům dokonce nabízí
k vytáhnutí si „báseň dne“, kterou si vybere-
te podle názvu. Takže je autorka, režisérka,
výtvarnice, herečka, učitelka, organizátor-
ka, básnířka a duší (soudím podle výstavy
knížek) landartistka.

A jak to vlastně všechno začalo... Hanka
jezdila na plenérové akce pořádané Art-
mou, tenkrát odborný pracovník výtvar-
ného oboru účastníky vozil do plenéru,
kde malovali obrazy (mimořádně v době
žní). Představte si, že Hance malování moc
nešlo?! A tak se jednou namíchla, skoro
až brečela, zahodila plátna a šla do krámu,
že si koupí fernet a opije se. Stojí frontu
u pokladny a najednou kouká na hromady
špaget... Vypadají úplně jako klasy obilí.
Kde se vzal, tu se vzal – nápad. A vznikla
její první instalace. Probudila se v ní vášně
pro landart. Napíchala tisíce špaget na poli
ve tvaru jakéhosi obydlí (v obilí) – s názvem
Malý chrám. A nechala jej osudu a počasí
napospas. Jak s Malým chrámem zamávaly
přírodní vlivy, se můžete dozvědět v přílo-
žné dokumentaci.

Anebo, kde se vzala, tu se vzala – myš-
lenka: člověk si záda sám neumyje. Vznikl
projekt, kdy si skupina lidí nechala od Han-
ky natřít záda hlínou a poté si je pokoušeli
sami bez dívání se do zrcadla umýt. To,
co každému zůstalo na zádech za špina-
vé umění, si můžete prohlédnout v mé
nejoblíbenější knížce z výstavy: Nemyté
obrazy. Z dalších knížek si určitě nenechte
ujít Šípkovou Růženku, která má sto stran
a na každé stránce přibývá snad jen po jed-
nom lístečku, jak postupně zarůstá křovis-
kem. A to nemluvím vůbec o krasohledech
a jiných hledech, vlastnoručních filmech
a samotné Grónské písničce, která zaujala
i Bertu, které je pouhých 570 dní. Prostě si
můžete během celého festivalu chodit odpo-
činout do krásného Pokojíčku plného klidu.
Lední medvědi se budou hodit pro ochlaze-
ní ve vedrech. A knížčky jsou tak malinké,
že by se mohlo povést, si jich přečíst i víc
najednou, což se na Hronově snad nikdy ni-
komu ještě nepovedlo ani s jednou knihou.
Alespoň Milan Strotzer tvrdí, že to možná
není :-), že už s sebou ani raději žádnou
nevozí. Tak Milane, zajdi si k Hance!

Pozvala jsem do Pokojíčku hned v půl
desáté celé V.A.D., členové souboru se nej-
dřív tvářili tak všelijak, kam že je to po ránu
beru, ale pak se všichni do jednoho rozzářili
nad knihami, které jsou o lásce, přátel-
ství, loučení a vítání, o tmě a o hvězdách,
o životě. A tak jsem Hankou byla pasována
na její asistentku a mám tu čest zvát diváky
– dopoledne, odpoledne, večer a dokonce
i v noci do Pokojíčku. Určitě si nenechte ujít
návštěvu v jakoukoliv denní dobu, jakýko-
liv festivalový den! Na to se ani nedá říct,
že se vám to zrovna nehodí! Hanka mě tedy
nakonec asi vždycky něčím překvapí. Třeba

tím, že si sama na sebe udělala reklamu
svým vlastním komiksem, který visí na dve-
řích Pokojíčku.

Mám za sebou den plný Pokojíčků a Upo-
kojenkyň, které si naopak přejí mít svůj
vlastní jednolůžák a s nikým pokoj nesdílet.
Bacha na to, záda si nikdo sám neumyje.

P.S.: A kdo se stal dnešním favoritem
problémového klubu? Petr Christov, a to bez
svého přičinění, protože jeho rodina – man-
želka i dcera už Grónskou písničku Hanky
Voříškové viděly. Gratulujeme.

**Báseň všem (mnou) vytažená pro
dnešní den:**

NIC NOVÉHO

Chtěla jsem jít na houby,
ale koš byl plný jablek.

Chtěla jsem vařit čaj,
ale v konvici zbývala včerejší káva.

Chtěla jsem nasbírat z řeky kamínky,
ale v kapsách jsem si nesla svačinu.

Chtěla jsem pochovat kotě,
ale v rukách jsem vlekla těžké kufry.

Chtěla jsem složit báseň,
ale hlavu jsem měla plnou jízdních řádů.

Všechno bylo přeplněné
a nic nového
nemohlo vstoupit
do mého života.

Hana Voříšková

Gulliverova cesta do voříškového pokojíku

Lákalo mě to tolik, že jsem se hned
první den vydala do tajemného POKOJÍČKU
Hanky Voříškové, protože jsem tam tušila
všelijaké nevídané tajemné věci. Na první
pohled jen stůl a na něm pár knížek a pár
podivných strojů osvětlených lampičkami...
Ale když jsem přišla blíž, najednou jsem
si připadala jako Gulliver, který se dostal

mezi pidi a mini lidičky, takové ty tvorečky,
kteří se více než lidem podobají vlaštovkám.
A tak jsem nejprve prozkoumala takové ty
kutilské stroje, které mají podivná jména
jako phenakitostop či zoetrop, kdy všelijakým
točením klikou a nastavováním zrcadla
zahlednete úzkou škvírkou třeba krátkou
sekvenci ptáka v letu nebo hopsající taneč-
ni-

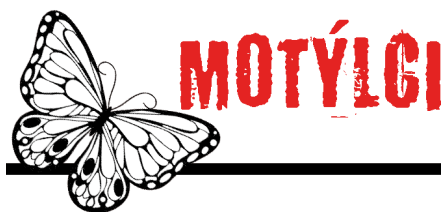
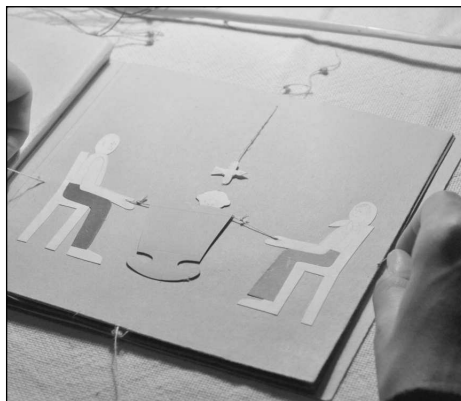
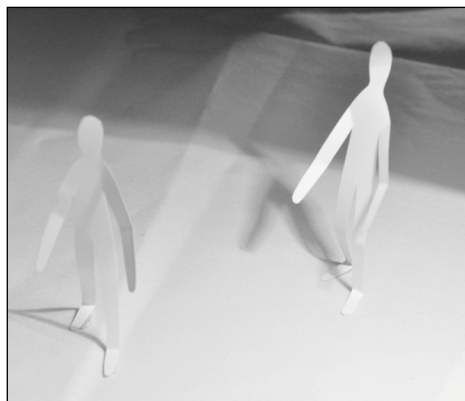
ce. A pak tu byly krasohledy – 3D krajin-
ky, v nichž zatažením provázku přeběhl
nebo proplul miniaturní tvor a nebo vyšlo
slunce. Oknem do dvora se mi pak podařilo
nahlédnout do osvětlených oken lidí žijících
v komínovém uzavřeném bloku domů,
a v jiném zase pohledem zespoda nahoru
bylo možno uvidět hvězdy. A pak tu pro

Gullivera byla spousta knížeček, kde člověk otočením každé stránky objevoval nové minipostavičky a nové minipříběhy. Jen opatrně tahal za nitky, aby ta křehká tajemství poodhalil, ale nezničil. Někdy vtip, někdy poezie, a většinou obojí dohromady. To vše

uzavřeno návštěvou minidivadla pro jednoho, kdy za drobnou minci spustila písnička a šikovné ruce rozehrály příběh, z něhož vanul severský chlad, ale taky spokojenost a energie eskymáckých obyvatel. Staňte se taky na chvíli Gulliverem, stojí za to.

jas

Obrazem

Historie motýlků

Cesta této ozdoby od prapočátku až k dnešní finální podobě byla dlouhá. I tak jde o mladšího bratříčka mnohem rozšířenější kravaty, jejíž vznik se datuje k třicetileté válce (1618 – 1648), během níž začali chorvatští vojáci zavazovat svůj šátek na doposud nezvyklý uzel. Postupem času se střih, tvar i látka stále zdokonalovaly a kravata začala být výsadou spíše vyšší vrstvy (zpočátku zejména ve Francii).

Roku 1886 si Pierre Lorillard jako první oblékl nezvyklé černé sako s černým hedvábným motýlkem. To už mluvíme o smokingu, díky němuž zažily motýlky skutečný boom. Do té doby se nosily tu a tam, z různých látek a vzorů. Kvůli smokingu získává motýlek punc pouze formální záležitosti, kterého se zbaví až v devadesátých letech 19. století.

Na přelomu století platil motýlek opět i „volnočasově“ za jednu z nejoblíbenějších ozdob. Stále více a více se ale stává záležitostí spíše jednotlivců a je vytlačován svým známým předchůdcem – kravatou. Posledním silným obdobím pro běžné nošení motýlků byla dvacátá léta dvacátého století. Pak se opět vrací ke svému původnímu účelu, tedy doplněk ke smokingu a fraku.

Během 50. a 60. let minulého století o motýlky téměř nezavadíme. V letech sedmdesátých můžeme kromě disko stylu zahlédnout u nás Karla Gotta se směšnou košilí a ještě směšnějším obrovským motýlkem. V osmdesátých a devadesátých letech je to stále to samé. Elegance se vrací skutečně až s novým milénium a zejména u nás zažívají vázací motýlky největší boom po roce 2010. Dnes existuje nespočet příležitostí, kde motýlky nosit. Nespočet druhů, vzorů a barev. Ale o tom zase příště.

-vím-

DÍVADLO DÍVADLO DÍVADLO

Speciální divadelní disciplínou...

...je orientační závod.

Zorientovat se v tom, která je ta vaše.

Předpověď počasí Jiráskův Hro- nov na pondělí 3. 8. 2015

Výstrahy: Aktuálně není v platnosti výstraha na nebezpečné hydrometeorologické jevy, nicméně bude hic o trochu větší než včera. 30° a víc však budou mít pouze některé druhy lihových nápojů.

Situace:

Pod nápisem U NÁS se bude tančit a teplota akterů i sledujících díky akci i venkovnímu parnu poněkud stoupne. Kdo chce

tančit venku, může, bez hudby to dokážou jen bourci a bourky.

Počasí v noci (22-07):

Občas staženo, občas potaženo, někdy blaženo, jindy slíbeno a nedotaženo. Během noci možnost spánku na teplé silnici, možnost ovšem také deformace hlavy či jiného výčnělku těla pekařským vozem. Nejnižší teploty 24 až 20 °C. O půlnoci 2 – 3 promile.

tlaková tendence: Na toaletách sálu Josefa Čapka čím dál vyšší.

Počasí přes den (07-24):

Hladina ustálena, co stoupalo, klesá a naopak. Během dne málo stíněno, v divadle dusno pod stromy lépe, leč méně divadelno. Večer od Polska průjezd potravinových turistů. Nejvyšší teploty 25 až 29 °C, v Radnici

grónské počasí, v Metuji kolem 4 cm.

Tlaková tendence: Tlak se pochlapil a bude hůř...

Jasno: Jo, ale ještě se to dá...

Pocitovaná teplota: Copak teplota...

Tlak: 1019,4 hPa

Rosný bod mužů: +14,3°

Vlhkost žen: Max v 05:00h 76.0%

Viditelnost: 40 km (s tmavými brýlemi méně)

Solární radiace: V noci zanedbatelná, přes den neřešit (v Černobylu bylo hůř)

Výlez mozola: 05:31 (my to včera dali!)

Zasutí mozola: 20:40

-saj-

Divadelní superhrdinové: AGE of Císař

Hančín pokojíček

POKOJÍČEK HANKY VOŘÍŠKOVÉ výstava knížek a krasohledů a GRÓNSKÁ PÍSNIČKA divadelní automat

Výstava a velmi malé a hodné loutkové divadlo pro jednoho nebo dva diváky, inspirované písničkou Jaromíra Nohavici. Odehrává se v Grónsku mezi Eskymáky a ledními medvědy. Představení trvá 4 minuty a je vhodné pro diváky všech generací. Po technické stránce je divadlo inspirováno automaty na jízdenky, telefony, kávy, čaje a jiné pochoutky. Do chodu se uvádí vhozením

jedné mince. Divákům se slabším zrakem se doporučuje použít brýle.

Hraje se po celou dobu festivalu v prostoru Restaurace Radnice. Otevírací doba:

Pondělí 3. 8.

9:30 – 11:30, 12:30 – 14:00, 21:30 – 24:00

Úterý 4. 8.

9:30 – 11:30, 12:30 – 14:00, 22:00 – 24:00

Jak se dostat do Poříčí?

INFORMACE

Využijte Festivalové TAXI!

Osmimístné nebo čtyřmístné vozidlo jezdí každý den v době 9:00 – 01:00.

Soubory mají dopravu zdarma, účastníci festivalu ubytovaní ve Velkém Poříčí za poplatek Kč 10 Kč (nezáleží na počtu osob v autě).

Objednávejte na čísle: 774 097 952

Pravidelné autobusové spoje

INFORMACE

Z NÁCHODA DO HRONOVA

8:15 hodin – z Náchoda od „soudu“

8:25 hodin – Velkého Poříčí (pošta)

8:30 hodin – do Hronova (autobusové nádraží)

Z HRONOVA DO NÁCHODA

bude autobus odjíždět z 1. autobusové zastávky směr Náchod

Zastávka bude jediná – Velké Poříčí – pošta (odbočka k internátu)

Odjezdy z Hronova:

Pátek 31. 7. 23.00 hodin

Sobota 1. 8. 24.00 hodin

01.30 hodin

Neděle 2. 8. 00.30 hodin
01.30 hodin

Pondělí 3. 8.

23.30 hodin

01.00 hodin

Úterý 4. 8.

24.00 hodin

01.30 hodin

Středa 5. 8.

00.30 hodin

01.30 hodin

Čtvrtek 6. 8.

01.00 hodin

02.00 hodin

Pátek 7. 8.

23.30 hodin

01.00 hodin

Sobota 8. 8.

23.30 hodin

01.00 hodin

ZÍTRA

ÚTERÝ 4. SRPNA 2015

16.30 a 19.00 hodin JD 30'

Taneční a pohybové studio Magdalena o. s.

Rychnov u Jablonce nad Nisou / režie: Ludmila Rellichová

**Irena Dousková: ONĚGIN BYL RUSÁK
ANEŽ V PRAZE SVŮJ ČAS MAŘÍŠ –
ZA ROHEM JE PAŘÍŽ**

16.00 a 20.00 hodin SJČ 95'

Divadlo Gasperego Liptovský Mikuláš /
režie: Ján Kuráň

Martin McDonagh: OSAMĚLÝ ZÁPAD

14, 17.45 a 22 hodin SOK 70'

Červiven Krnov / režie: Petra Severinová

Petra Severinová: PROPADLÝ LÍSTEK

15.00 hodin PAJ

BARBUCHA

- loutkové představení pro děti zahraje Divadlo ŠUS Rokycany

17.00 hodin PAJ

BOHADLO BAND Náchod

18.30 hodin PAJ

HEEBIE JEEBIES Hronov

20.30 hodin PAJ

JELEN Praha – objev roku, Cena Anděl

18.00 Malý sál JD
VŠE, CO JSTE CHTĚLI VĚDĚT O DAMU
a 22.00 hodin

Diskuse s Doubravkou Svobodovou

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo

SJČ = Sál Josefa Čapka

SOK = sál sokolovny

PAJ = Park Aloise Jiráska

Změna programu vyhrazena!

Zpravodaj 85. Jiráskova Hronova 2015

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová (jas), Petra Jirásková

(jip), Jan Švácha (saj), Vít Malota

(vím), Jan Mrázek (jam), Ivo Mičkal (foto),

Aleš Hejral (komiks), Michal Drtina (zlom),

David Slížek – šéfredaktor (das)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč

Neprošlo jazykovou úpravou!

16.30 a 19.30 hodin JD 100'

BLOK – TANEC, TANEC...

Janáčkova konzervatoř Ostrava: V ZOO
TPS Magdaléna Rychnov u Jablonce nad

Nisou: ŠKAREDÝ HOLKY

NoTa Plzeň: INSPIRAVE V HAIKU

TPS Magdaléna Rychnov u Jablonce nad

Nisou: MOMENT SETRVAČNOSTI

ZUŠ V. Nováka Jindřichův Hradec: ...NÁCT

ZUŠ Šumperk: ÓLADABADABADAM

VS ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary: JÁ MUSÍM

ZAČÍT POMALU, ABYCH MOHLA...

Flash TJ Sokol Jaroměř: JÍST KOŘÍNKY

PŘÍBOREM

TS Puls SVC Opava: MY

Intro Postřelmov: TENSIO

16.00 a 20.45 hodin SJČ 25'

TS Linght při ZUŠ Na Polece Praha 5 /
režie: Lenka Tretiagová

L. Tretiagová, O. Stanzin a kolektiv: JOLA

14, 19 a 21.45 hodin SOK 80'

Společnost bloumající veřejnosti Turnov
/ režie: Jan Marek a Petr Hofhans

Katarin Thuróczy: KLOSET

10.00 hodin SOK 70'

Kočovní divadlo Ad Hoc / režie: Jan Duchek

Jan Duchek: S ÚSMĚVEM NEPILOTA

15.00 hodin PAJ

ČERVENÁ KARKULKA

- loutkové představení pro děti zahraje
Divadlo ŠUS Rokycany

17.00 hodin PAJ

JANA RYCHTEROVÁ

s Vladimírem Iljičem Pecháčkem - koncert

20.00 hodin

MARTIN PÍSAŘÍK & AKUSTIK - koncert

19.30, 21.30 hodin nám. Čs. armády

Budilova divadelní škola:

Kmen boufonů OutCidre

23.15 hodin SJČ

Geisslers Hofcomoedianten, Helena
Kebrtová, Petr Hašek a Geisslers podle G. B.
Andreiniho: **Dvě komedie v komedii**

Andělský vzkaz

Už potřetí se anděl Pavla Skály vloudil k nám do redakce a tentokrát pro vás má tuto instrukci: „Řekněte mu, že ho máte rádi!“

Jak jsem vyhrála

rozhovor s Divadlem V.A.D.

Náš divadelní soubor Křoví (Mníšek pod Brdy) se zúčastnil soutěže na videopozvánku pro facebookovou stránku Festival Jiráskův Hronov (je to také naše jediné dílo, se kterým jsme se zatím se souborem dostali až na JH a jsme na to patřičně hrdí). V těžké konkurenci dvou přihlášených pozvánek a po facebookovém lajkovacím litém boji jsme se umístili na pěkném druhém místě. I když se naše videopozvánka s youtuberem Lojzou J. nestala oficiální, jako odměnu jsem si (coby zástupkyně Křoví) vybrala možnost strávit odpoledne v redakci Zpravodaje JH. Za úkol jsem dostala udělat rozhovor s mně velmi milým souborem. Proběhl pod dozorem Honzy Mrázka, který vše jistil nejen diktafonem.

Dana Radová

Výstavy

Předsálí Jiráskova divadla

Nositel Zlatého odznaku J. K. Tyla za rok 2014

Výstava bude přístupná vždy 1 hodinu před začátkem představení.

Výstavní hala Jiráskova divadla

Výstava DS Tyl Rakovník - oceněn Cenou P. Dostála na JH

Výstava bude přístupná vždy 1 hodinu před začátkem představení.

Jiráskův rodný domek

Kouzlo starých dřevěných hraček

Výstava hraček ze sbírky soukromého sběratele pana Voborníka.

Pořádá Regionální muzeum v Náchodě.

Otevřeno denně 9 - 12, 13 - 16.30 hodin.

Předsálí Sálu Josefa Čapka

84. Jiráskův Hronov byl již vloni

Výstava fotografií Ivo Mičkala. Otevřeno denně v průběhu JH

Almanach k 85. výročí

Půlkulaté výročí Jiráskova Hronova připomíná almanach Jiráskův Hronov osobně, který vydává NIPOS Artama. Kromě studie profesora Jana Císaře o podobě současného amatérského divadla v něm najdete osobní pohled tří desítek osobností na Jiráskův Hronov. Almanach můžete získat zdarma u stánku s publikacemi na schodech Jiráskova divadla.

Dvě komedie v komedii

„Nevážné divadlo na divadle o závažných věcech podle přelomové benátské komedie z roku 1623.“ Tak zní podtitul představení Dvě komedie v komedii, které dnes (v pondělí) od 23:15 v Sále Josefa Čapka uvede soubor Geisslers Hofcomoedianten. Jde o součást doprovodného programu, takže si případní zájemci musí koupit vstupenky (v informačním centru)!

67 294

Je Hronov bájnou svatyní iluminátů, kteří zde sřezí Svátý Grál? Kde v okolí náměstí najdete obrácenou pyramidu? Byl Alois Jirásek velmistrem zdejší zednářské lóže? Tyto a další otázky vyvolává tajemné číslo vytištěné v hlavičce každého Zpravodaje. Proč je právě 67 294? Kam vede stopa? A co na to Jan Tleskač? Ten, kdo odhalí pravý důvod, proč číslo 67 294 v hlavičce uvádíme, získá hodnotnou cenu!

Ztráty a nálezy

V Jiráskově divadle se našel prstýnek. Majitel (či majitelka) nechť se přihlásí v šatně nebo u techniků.

Dřevěné hraní

V nově otevřeném obchůdku Adlabar na hronovském náměstí najdete dřevěné hračky a hry, ale také dílničky pro děti. Startují denně od 10:30, 13:30 a 16:30. V pondělí si budou hrát s razítkovou knížkou Tři prasátka, v úterý je na programu obrázkové bingo, ve středu figurky z ruliček, ve čtvrtek opět bingo a v pátek prostírání z čajových pytlíků. Vstupné je 35 Kč. Adlabar najdete na náměstí ČSA č. 1 (vchod od pošty).